

IN PACE IN IDIPSUM

DORMIAN ET RE QUIESCAM

ORIETUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSED IOVENT SIBI DONUM

ETTURTUR NIDUM ALTARIA

XXVII. ÉVF. 1927. DECEMBER.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZE GÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI
OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 30 f.

Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

Stephanum nyomda és könyvkiadó k. t. Budapest.

VIRGO IPSUM QUEM GENUIT

IT DEUM ADORAVIT

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

MORABUNT SACERDOTES

PARCE POPULO TUI

TARTALOM: *Dr. Mátrai Gyula:* Farmatozatok, szívek. — *Kolosi K. Alojzia:* Ünneplegyen! — *Klement Ilona:* Adósd vagyok. — *Hoffer Ilona:* December havára. (Elmélkedés.) — *Dr. Nágelreiter Alajos:* Az Oltáregyletek ügye. — *Bemz Csáky Ilona:* A köszönet. — *Dr. Valkony Ferenc:* Baloghéknál. — Oltáregyleti élet. — «Készüljünk elő.» (Felhívás a férfi-lelkigyakorlatok érdekében.)

IRODALOM.

Új búcsúengedélyezés. Dicsőségesen uralkodó Szentatyánk teljes búcsút engedélyezett a rózsafüzér (5 tized) elimádkozásához, ha akár a szentségházban, akár trónján (kitétel) jelenlevő szentségi Jézus előtt imádkozzák. Végtelenül hálásak vagyunk a Szentatyának ezért a kegyességéért, mert így az írni-olvasni nemtudó hívek is jól ki tudják tölteni az imádási órát, amelynél a szentolvasót ezentúl — a Szentatya szándéka szerint is — használhatják.

Lisieuxi szent Terézke címen kedves új könyvecske jelent meg Ernő karmelita atya tollából a győri karmelitarendház kiadásában. A szerző azon óhajnak akart eleget tenni, mely a kedves szentnek rövidebb életrajzát — főleg az ifjúság közötti terjesztésre — kívánta. A Pallas nyomda gyönyörűen állította ki e színes képekkel is vonzóvá tett könyvecskét. Szívesen ajánljuk. Ára (II. kiadás mar) 1 P 80 f. — Megrendelhető a következő címen: Karmeliták rendháza, Győr.

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

«Örökimádás» folyóirat egészévi előfizetés	2-50	Kis szent Terézia szelleme... ..	3-50
Egyes példány	—25	Litánia latin szöveggel	—05
Régi teljes évfolyam	1-20	Litánia szent Józsefről	—05
Régi egyes példány	—10	Levelezőlapok «Örökimádás-temp- lom»	—10
Az O. E. Útmutatója	—80	«Kánter Károly»-emlékép	—05
Vezérkönyve	—80	«Jézusom Örömom» folyóirat, elő- fizetés egész évre	1-60
Felvételi füzetek	—06	Egyes példány	—16
Félszázados története	3—	Régi teljes évfolyam	—80
Érme	1-20	Régi egyes példány	—05
Szervezése és működése	—10	Az Euch. Gyermekek Szöv. érme	—60
Jézus Szíve hónapja, füzve ...	—30	Indulója	—08
Kötve	—60	Kis Örökimádás imakönyv... ..	1-50
Nádasdy «Havi magány»	—80	Fehér liliom... ..	—15
«Kánter Károly»-emlékkönyv... ..	1-20	Szent József imakönyv	3-50
Szent Zita élete	—20		
Egyszerűbb kiadás... ..	—10		

Harmatozzatok... szívek.

AZ ANYASZENTEGYHÁZ lelkében minden adventben visszatér a Messiás-várás akaratot lendítő hangulata s a hívek ajkán fölcsendül a Krisztus-keresés prófétai könyörgése: *Rorate coeli* — Harmatozzatok, egek! S ez az ének mindig aktuális marad: tartalma jobban ihlet, mint az alkalmi énekek hármelyike, mert az emberi szív mindig érzi annak szükségét, hogy közel legyen Istenéhez s ebben a közelségben kapjon ösztönzést, irányítást és erőt a megváltói példa követéséhez s általa örök célja eléréséhez.

1. A hívő ember ajkán a «Harmatozzatok, egek» elsősorban a megszentelődés vágyát jelenti olyan értelemben, hogy Isten kegyelmébe helyezzük legfőbb bizalmunkat és tőle várjuk a megváltás gyümölcseinek applikálását is bűneink megbocsátásában és a segítőkegyelmek gazdag sorozatában, amelyek számunkra mintegy új megjelenései a Messiásnak. Az eucharisztikus lélek tekintete roraté alatt az imádásra kitett Oltárszent-ségre szegeződik s Szentostya leplében jelenlevő Úr Jézust hivatgatja a lelkébe: *Jöjj el, édes Üdvözítőnk!* Ez a meghívás óhajtja a Krisztus lelki uralmát a szentpáli elgondolásban, hogy Krisztus éljen bennünk, lelki életünk megnyilvánulásai hasonlóak és méltóak legyenek Jézushoz; de óhajtja természetesen a Krisztus eljövételének valóságos megtörténtét, a szívünkbe tért Jézussal való igazi találkozás boldog perceit a szentáldozásban. Az eucharisztikus lélek adventi felbuzdulásaiban meglesz természetesen a kegyelemharmat és «Úrjövét» kívánása mindazok számára, akik még nem mondták el igazán szívből a roratét, akik még nem nyitották meg lelküket, mikor jönni akart hozzájuk az Úr és olyanformán vannak az adventtel, hogy meghívják ugyan az Urat, de amikor jön, bezárkóznak előle. Azokra a lelkekre gondolunk, akik keresik az Istent, akarnak is vele találkozni, de nem fogadják az egyedül megbízott útmutatónak, az anyaszentegyháznak útmutatását és a maguk feje után indulva

a teozófia nyakatekert nevű Messiásához jutnak el csupán vagy az okkultizmus és spiritizmus útvesztőibe tévednek és az ott talált homály ingerével narkotizálják magukat az igazsággal szemben. Ezek helyett nekünk kell imádkoznunk a *Rorate coelit.*

2. Harmatozzatok tehát szívek... Adventi lendülettel induljon el a lélek az Istenhez könyörgő imádság erejével. Állhatatos esdekléssel készítse az Úr útját Jézus kívánsága szerint a sötétségben, a halál árnyékában, tévelygésekben vagy hitközönyben szenvedő lelkek felé. S ezt az utat tele kell harmatoznia szíve kincseivel: az Istenbe vetett teljes bizalom, az előtte való tökéletes meghódolás, az áldozatokkal is bebizonyított szeretet, a kifogástalan katolikus felfogás (együttérzés az anyaszentegyházzal), a bűnt kerülő, önmagáról lemondó és egyedül Jézusért lelkesedő lélek érzéseivel. Milyen hívogató út lesz ez Jézus irgalmasságának! Ilyen advent elől nem fog elzárkózni az igazságosság, bármilyen megrogzított lélek felé irányítsa is azt az irgalom. Ha Jézus nem vonult volna be ünnepélyesen Jeruzsálembe az ottlakó megváltandók gonoszságai miatt, megtette volna az érte lelkesülők öröme és szeretetének kedvéért. Igen, Krisztus járni fog az úton, amelyet a szeretet fölkesített számára.

Oltáregyesületi tagok, eucharisztikus lelkek, halljátok meg ezt a visszhangot, amely égbetörő adventi fohásztoknak a «*Rorate coeli*»-nek nyomán a tabernakulumból kél felétek: *rorate — corda, harmatozzatok, szívek!*

Dr. Mátrai Gyula.

ÜNNEP LEGYENI

Ünnep legyen minden szívben.
Feledve föld bánatát,
Mint angyalok fent az égben
Zengjünk mi is Glóriát.

Üdvözölt légy, égi kiseded,
Ki e földre szállóitál,
Fogadd el hű szíveinket,
Hogy minket megváltóitál.

Ne vess, ne vess, kis Jézuska.
Tekintsen Rád minden szem,
Ne engedd, hogy elhagyatva
Szegény, árva könnyezzen.

Bocsásd meg a vétkeinket —
Adj kitartást, új erőt,
Szüntesd meg a gyűlöletet —
Vigasztald a szenvedőt.

Zengjünk áldva: béke, béke,
Krisztus Jézus született,
Maradj köztünk mindörökre,
Ó isteni szeretet.

Kolosi K. Alojzia.

ADÓSOD VAGYOK.

Ugye Neked mindent megmondhatok?
Hozzád simulva Szíveden pihenve,
Örülhetek vagy könnyet onthatok,
Mindig szeretsz.

Ó ha föllelném mind a kincseket,
Érzem, adósod vagyok örökre...
Bár elvihetném mind a lelkeket,
Trónod köré.

Ki messze járt sokáig tékozva,
Mindent feledve újra Atyja vagy,
Szíved szerelme újból átkarolja
És úgy vezetsz.

S felesékolhatnám vérző szent sebed
S tövis helyett glóriát szőne —
Keresztfád bére — megtért gyermeked
Fejed fölé.

Klement Ilona.

December havára.

(Elmélkedés.)

I. Előgyakorlat. Lélekben megindulok a hideg, téli éjtszakában, «Betlehem kis falucskába, Karácsonykor éjfél tájban...» Megyek barlangjához, hol érettem emberré lett. Szívem buzgalmában megelőzőm a pásztorokat is. Még csak egy-két perce annak, hogy a «Nagy Király» a földre szállott. Belépek a barlang szűk nyílásán. Az isteni Gyermek menyei fényben pihen jászolában. Mellette Szűzanyja és a «tisztaságos József» imádvá hódolnak Neki. Csend van itt! A szentség csendje ez. Alázatosan térdre roskadok semmiségem tudatában előtte és megkezdem életem első szentségimádását. «Puer natus est» — mondja róla Izaiás. Igen, egy Gyermek adatott nekünk.

II: Előgyakorlat. Porba hullok, Uram, jászolod előtt és kérem, hogy a szentségimádás mélységét megértsem, értékeljem, imaóráimat mindig jól végezzem, a lehető legnagyobb buzgóságban töltsen.

I. pont. A betlehemi jászolban fekvő kis Jézus és az Oltáriszentségben rejtőző Úr egy és ugyanaz. Itt is, ott is Ő van jelen. Azért imaórámat époly mélységes tiszteletben kell töltenem templomában, mintha csak jászola mellett térdelnék. Sokezer ember közül Ő vonzott ide most szentsége imáadására. Vonzott, mint egykor a népnek egyszerű pásztorait. Mily hangtalan, mily mozdulatlan itt az Úr és figyel reám. Tekintét befúrja az enyémbe és én el nem bírom ezt a nézést, szemem pillái lezárulnak. Ó, hogy kell előtte térdepelnem? Mozdulatlanul, nem engedve semmit a könnyebb és kényelmesebb testtartásnak, kissé keresztre feszítenem magamat. Ő is ezt tette értem! És hogy kell imádnom? Minden pillanatot kiaknázva, minden szórakoztató gondolatot száműzve,

magamról, másokról megfélelkezve adorálok. Vajjon így szoktam-e az Oltáregyletben vállalt imaóráimat végezni?

II. pont. Ki vagyok én, akit színe elé vonzott? «Por és hamu.» Csak semmi és a semminél nem egyéb. Ő pedig megtűri, hogy a semmi-ség az Ő mindenségét imádjá. Sőt mi több, örül ennek és várja ezt és könyörög — nekem, a teremtménynek — hogy jöjjek hozzá! Mekkora szeretet! Menjek csak az imaórákra és értsem meg kitüntető kegyét, hogy előtte térdepelhetek. Mivel érdemelt meg jószágát? Mert vannak, akik ugyanebben az órában nem gondolnak Reá millió és millió ember, akik épen most tapossák szentséges Szívét, akik még nem ismerik Őt. Talán itt járnak temploma körül és mégis oly mérhetetlen messzeségben tőle! Engeszteljem, engeszteljem az Úr Szívét ezekért és akarjam pótolni milliók mulasztásait. Akarjak adorálni azok helyett, akikre régtől fogva vár és egyre vár! Adorálni a lagymatagokért, a megátalkodotakért. Szoktam-e szentségimádásaiban róluk megemlékezni?

III. pont. És talán nálam sem volt ez mindig így? Künn tévelyegtem, lelkemen ott ült a közöny, a merevség. Évente egyszer-kétszer elkerültem Hozzá, de akkor még nem értettem Őt egészen. Nem érttem misztikus csendjét itt, az oltáron, idegen világ volt ez nekem, akkor még nem «vezetett be Szívének hajlékába», az Oltáregyesületbe. Aztán valaki által megszánt engem, látta talán, hogy egyszerű lelkületű vagyok és egy csendes órán megmutatta magát nekem. Az Oltáregyesületben lassan átforgatta lelkemet, hajlékonyá tette az isteni igazságok befogadására. Azóta mily más lett bennem minden! Csak hullassam szentségimádásom alatt a hála könnyeit, emlékezzem sokszoros jótéteményeire és ismerjem el, hogy «nagy dolgot cselekedett nekem a hatalmas, kinek szent az Ő neve». (Magnificat.) Ismerjem el, hogy mélyről jöttem és nagy utat tett értem az Úr, míg eddig jutottam. Kérjem további kegyelmeit, hogy tűrjön meg színe előtt és engedjen szolgálnom Neki. Engedje, hogy szeressem, hogy hitvallója legyek, hogy lábához telepedjem és keressem az «egyedül szükséges»-t, lelkemnek üdvösségét. Imádjam Őt istenségében, kérjem adományait, adjak hálát irgalmáért, bánjam gyakori botlásaimat és sirassam, sirassam azt az időt, mit kegyelmén kívül töltöttem. — Ilyen gondolatokkal vagy hasonlókkal szoktam-e kitölteni imaóráimat?

Ima. Uram, Istenem, íme felajánlom magamat Neked. Aranyom, ezüstöm nincs, azért hát magamat adom. Magamat úgy, ahogy vagyok, szegényen, bűnösen, kísértésektől zaklatottan, tele rosszra való hajlamokkal, fogadj el így engem. Most elmegyek, de itt maradok, mert hisz immár akarlak imádni munkában, pihenésben egyaránt. Mondd, Uram, nekem is búcsúzóul: «Eredj és többé ne vétkezzél!» (Ján. 8, 11.)

Hoffer Ilona.

Az Oltáregyletek ügye

HELYI igazgatók szíves figyelmébe. Folyton aktuális, fontos és messze kiható. Mindenütt Oltáregyesületeket kellene alakítani, ahol a vallásos egyesületek eddigi száma megengedi. Ahol pedig már vannak Oltáregyletek, ott igazi lüktető életet, nagy tevékenységet kell velük és bennük kifejteni. Ha valamely városban vagy községben az Oltáregylet él és virágozik, a hívők hitélete csodálatos módon fellendül. Az Oltáregylet a lelkipásztor egyik leghatalmasabb eszköze a valláserkölcsi műveltség emelésére, mivel minden Oltáregylet magasztos célja az Oltáriszentség tisztelete és e tiszteletnek terjesztése, valamint a szegény templomok felségélyezése és általában a templomok ékesítése. Ebből világosan megértjük, hogy micsoda nagy áldást és hasznot jelent egy-egy városra vagy községre a lelkiismeretesen működő Oltáregylet.

Hogy az Oltáregyletben élet legyen, kell, hogy a vállalt imaórát minden tag elvégezze, és pedig vagy magányosan, vagy közösen a templomban, pl. minden hó első vasárnapján délután a litánia után, amelyet lehetőség szerint a lelkipásztor vezet. Folytonosan buzdítani kell a tagokat vagy magánbeszélgetésben, vagy a szószékéről, hogy a tagdíjakat vagy adományait pontosan beszoigáltassák és az Oltáregyletnek segítségére legyenek az egyházi ruhák elkészítésében vagy kijavításában, a templomok feldíszítésében, eucharisztikus ünnepélyek, előadások rendezésében...

A helyi igazgatónak minden rendelkezésére álló eszközzel arra kell törekednie, hogy az oltáregyleti tagokban igazi eucharisztikus szellem uralkodjék, amely a szentségi Jézus dicsőségéért nagy lelki áldozatokra képesíti és készíti a szíveket. Ott, ahol a lelkipásztor havonként tart előadást az Eucharisziáról és közös eucharisztikus ájtatosságra hívja össze a tagokat, ez a szükséges eucharisztikus szellem hamar tért hódít a lelkekben és gyönyörű gyümölcsöt terem.

Az eucharisztikus szellem megalapításában és megerősítésében nagy segítségére van az «Örökimádás» című oltáregyleti havi folyóirat, amely észhez szóló és szívbe markoló cikkeivel kitűnően megneveli a tagok szívében a legáhitatosabb imádást, a legmélyebb meghódolást és a leglángolóbb szeretetet a szentségi Jézus iránt. Hogy már a gyermekek lelkében is az eucharisztikus tudat mélyebb és maradandóbb gyökeret verjen, a gondos és buzgó lelkipásztor megszervezi számukra az «Eucharisztikus Gyermekszövetség» egyesületét, amelyet «Kis Oltáregyesületnek» nevezhetünk, mert ebből toborozza az Oltáregylet a legtöbb tagokat. A fogékony gyermekszívek e kedves egyesületben megtanulják, hogy reggelenként ezzel a fohással köszöntsék az édes Üdvözítőt: «Mindent Érted, Jézusom!»

A köszönet

TOLSÓ nehéz harcát vívja a sok munkától, hosszú vándorúttól kifáradt test s a lélek felkészül a nagy pillanatra, midőn az igazságos Bíró előtt számot kell adnia egy egész élet minden egyes gondolatáról, tetteről.

«Üdvözlégy, Szentszűz, teljes malasztal!»

Sűrű, kínos veríték üt ki a haldokló beesett halántékán; nehéz hörögés tépi a kimerült mellkast s a könnytelt szem megüvegesedő, rémült tekintete mintegy segítségért könyörögve révedezik körül.

Ó, ki tudna itt segíteni?...

Isten szolgálja itt járt már, elrebegette a feloldozó szavakat, megkente a fáradt tagokat. A szent Útravaló ott pihent már az elhülő ajkon...

Baloghéknál

Irta: Valkony Ferenc.

KLÁRI, midőn azon az emlékezetes estén beleesett a patakba, ijedség-nél nem esett valami nagyobb baja. A lába térdig besüppedt az iszapba s mint az öntött ürge, teljesen vizes lett. Rémes felsikoltására lámpás ember jelent meg a közeli malomból, melynek kerekét ez a patak hajtotta és szerencsésen kihúzta Klárit a «slamasztikából».

A malomban barátságos kis szoba fogadta, hol meleg tűzhelyen fzetes vacsora készült. Az öreg molnár unokája foglalatoskodott vele. Klári igen röstelte magát, mert alaposan volt «kikészítve» az utazásra. De túltette magát mindenben, mikor látta, hogy mily kedvesek vele e jó lelkek. Kapott száraz ruhát s a mellékszobában a molnár unokája segítségével átöltözködött.

— Aztán, Erzsike, készíts valami teát is a kisasszonynak, mert nagyon megázott szegényke.

Az öreg molnárnak sok örölni valója volt, így egész éjjel a gépházban volt, vagy az ajtóban kint ült s hallgatta az eső zuhogását. A leányokat meg aludni küldte. Klárika sohase aludt még olyan jól, mint ez éjjel.

Reggel, mikor felébredt, nem tudta, hogy hol van. Egyedül volt a szobában. Egyszer csak halkán kinyílik az ajtó s lábújjhegyen belép rajta Erzsike s Klárinak elázott dolgait kiszárítva s kivasalva odarakta Klári ágyához. Klári átölelte és megcsókolta.

— Istenem, milyen jó lelkek... Mivel háláljam meg?

— Ó, kérem, kisasszony...

— Ne nevezd kisasszonynak, mondd Klári...

— Ó, kedves Klári, hát imádkozz értem egy kicsit!

Meleg nap volt. Mosolygott minden. Klári dúlt lelkét is teljesen elcsendesítette a pompás, üde, ragyogó kép, mely szeme elé tárult a hegyek felől. Egy lisztesszekérrel ő is elment a vasútállomásra s estére otthon volt. Édesanyja mindjárt észrevette, hogy valami történt vele és apróra kivallatta Klári viselt dolgait.

— Ugy-e, mondtam, hogy ne menj hozzájuk. Terhükre leszel. Nem szabad minden szíves meghívást őszintén elhinni, csak udvariasságból szokták tenni, de haragszanak az emberek, ha engedni próbálnak a meghívásnak.

Az éjjel rémes álma volt. Mintha Arankát látta volna kirohanni egy égő házból és véres volt az arca. Reggel a templomba sietett. A ked-

ves nővérek már ott térdeltek a kórusban és hangosan imádkoztak. Az ő lelkéből is felkíváncozott valami könyörgésféle:

— Istenem, ne hagyd el Baloghékát, védelmezd meg Arankát!

Délben lihegve, sietve tért meg édesatyja. Kezében az ujság.

— Nézd csak, Klárika. Isten mentett meg abból a borzalomból. Az ujságok persze még rémségesebben adták le Baloghék pusztulását, mint ahogy a valóságban volt.

— Én jó Arankám, mi lett veled?

Másnap Klári már úton volt. Délre Baloghék leégett, gyászos portájára érkezett. Oly kihalt, néma volt. Az ablakok beverve, az ajtók letépve, az udvaron összetört bútorok maradványai. A felizgult cselédség, a kétségbeesett, tönkretett emberek szenvedélye szomorú emlékeket hagyott itt. Klárika bement a nagyszobába, hol gyertyafény mellett ott feküdt Balogh Pongrác uram. Olyan különös volt halovány arca a hosszúszerű pipa nélkül. Csendőrök őrizték. A temetést a hatóság végezte csendőrőrizet mellett. Egy hű cselédje, kutyája s Klárika volt jelen. Útközben a molnár unokája, Erzsike is csatlakozott hozzá. A sírbolt bezárult s Klárika friss mezei virágokból font koszorút helyezett rája.

Hogy Aranka meg a többiek hova lettek, nem tudta. Sem levél, sem ujság nem világosította fel őt róluk. Az idő telt-mult. Az utakat por, az erdőt az avar, az eseményeket a feledés takarta be. Klárika meny-asszony.

Klárika asszony lett. Pestre költözött új lakásába, hogy a minisztériumhoz közel legyen, ahol kedves férje-ura dolgozott. A nagyságos asszonyt mindenki szerette. Lassan megmelegedett a városi szokatlan társadalomban. A szíve azonban mindig a templomba húzta s ezen az Oltáregyesületbe. Nagyon megszerették az előkelő, de jóságos és fiatal-ságának friss derűjével dolgozó, lelkesedő úrnőt s a közbizalom feléfordulásával az Oltáregyesület elnöknőjévé választották. Mint ilyen jó-példával járult elő, de ez ezután sem a látszat kedvéért volt, hanem az Úr Jézus iránt való olthatatlan nagy szeretetből. Nagy öröme volt az oltár s egyetlen egy alkalmat sem mulasztott el, hogy a díszítésben ő is ne segédkezne. Egyszer, amidőn az üres templomhajón keresztül az egyik mellékoltár felé tartott, a Szűz Mária-oltár lépcsőjén egy gyászruhás nő keltette föl érdeklődését. Nagy skatulya volt mellette és buzgón imádkozott. Mikor Klári odaért, felállott s távozni készült. Arca ép Klári felé fordult. Klári majd kiejtette a virágvázát a kezéből s majd elkiáltotta magát:

— Aranka, te vagy az?

Aranka lesütötte a szemét és el akart sietni, de Klári átkarolta és bevezette a sekrestyébe. Elköszönt a hölgyektől. Felvette a kabátját s

Arankának el kellett jönni Klári lakására. A skatulyát a cseléddel küldte el a divatszalonba, hol Aranka alkalmazásban volt.

Aranka elmondta, hogy midőn menekülniök kellett, maguk sem tudták, hogy mit csinálnak. Az izgalom annyira hajtotta őket, hogy nem is vették észre, amikor éjjel felé egy erdei turistamenedékháznál voltak. Ott töltötték az éjszakát. Onnan ide Pestre gyalogoltak és édesanyjuk egyik szegény testvérénél huzódtak meg. Persze nem tarthatta el mindnyájukat. A fiúk tanulmányaikat nem folytathatták, állás után láttak. Laci egy nagy gyarmatárúkereskedés szállítási osztályának vezetője lett. Keresztény cég! A cégtulajdonos lányát el is jegyezte már. Juci egy gimnáziumi tanár felesége lett, már csak a kinevezését várja. Gyuri tovább tanul, már a gazdasági akadémiára jár. Jól tanul, ösztöndíjat is kapott. A mama otthon van s vezeti a háztartást. Én meg egy divatszalonban vagyok, ott varrok, nem sokat keresek, de még sem vagyok ingyenélő.

— S mi van a birtokkal?

Aranka szeme könnyes lett.

— A temetésen sem lehetünk jelen. Valaki mindennap virágot hord ki a sirra.

— Valószínűleg a molnár leánya, Erzsi.

— A birtokba Grünbaum úr ült bele. Ő bérlí vagy az övé. Nem tudom. Talán zár alatt van, míg az adósságunkat ki nem fizetjük.

Hazajött Klári férje is a minisztériumból, bemutatta Arankát és elmondta szomorú történetüket. Mikor meghallotta, hogy hogy hívják, összehúzta szemét, mintha gondolataiban valamit keresne.

— Ezt a nevet már hallottam. De miért is oly különös előttem... Á, megvan. Igen. Ép a kaszinóban beszélgettem egy ügyvéd barátommal... Egy ügyfele őt bízta meg végrendelete végrehajtásával halála után. S a napokban halt el. S minden örökségét, ami nagy összeget tesz ki, Baloghékra hagyta, akiknek tartózkodási helyét nem ismeri. Már az újságban is kihirdette és kereste, de nem jelentkezett senki. Arankát meghallgatta a boldogságos Szűz. Sorsuk jobbra fordult. Az örökségen kifizették adósságaikat. Gyuri átvette a gazdaság kezelését. Laci a tejtermelés fejlesztését Aranka pedig a kertészetet tanulta ki. Új élet, új boldogság költözött a Baloghék házába, melyet fehérre festettek. A ház felett kék felhők úsztak, fecskék csicseregtek. A templomhoz vezető utat is megcsinálták, hogy télen-nyáron, esőben-melegben, mindenkor, minden reggel elmehessen özv. Balogné Jézust meglátogatni, az oltárt felékesíteni Aranka virágaival, mert megtanulta azt, hogy aki nem látogatja meg az Urat, azt az Úr szokta meglátogatni. S most oly boldognak érezte magát, mert Jézus barátsága és szeretete fölér minden gyönyörűséggel az ég alatt.

(Vége.)

Oltáregyleti élet.

Központi választmányi gyűlésünk országos főigazgató urunk távolléte miatt nov. 28-ra maradt, azért róla csak a következő számunkban számolhatunk be.

Jelentéseket kaptunk több Oltáregylettől, aminek azért örülünk különösen, mert mindegyik jelentés buzgó Oltáregyleti életről tesz tanúságot.

A Dunaharaszti-Rákosligeti Oltáregylet működéséről ezúttal kaptuk az első beszámolót, melyet egész terjedelemben közlünk:

«Az Oc. 1926. év január havában alakult meg Kardoss Béla rákosligeti helyi lelkész és özv. Várady Elekné úrnő vezetése mellett. A tagok vegyesen vannak, urinők és egyszerű iparosok feleségei (íme az Úr Jézus hidalja át legszebben a szociális távolságokat. Szerk.), rajtuk kívül serdültebb leányok. Havonként tartunk gyűlést, amelyen valamely aktuális kérésről beszélgetünk s megvitatjuk az oltáregyleti kézimunkát. Minden hó 15 napján közös imádási órát tartunk az összes tagok részvételével. A lélek művelésén

kívül még kézimunkadélutánokat is rendezünk, amelyeket özv. Várady Elekné vezet a különféle kézimunkák irányításával. Jelenleg 45 tagja van az Oltáregyesületnek, akik közül 18 tag részt vesz a kézimunkában a hétnek két délutánján. Eddig elkészítettünk 4 drb csipkét albára, 12 drb kehelyfedőt, 4 méter rojtot; most munkában van 4 miseruhára való himzés, 3 drb karingre való horgolt csipke, 2 drb 6 méteres csipke, 4 albára való, továbbá rojt selyemből s egyéb fontos fehérneműdarabok a Központi Oltáregyesület részére. Mindezen munkákhoz az anyagot a Központ szolgáltatja. Eddig jár 6 pld. «Örökimádás» és 35 pld. «Jézusom Örömom». — Az egyesületünkben a legpéldásabb rend, egyetértés és szeretet van. — Rövid munkálkodásunk már meg is volt jutalmazva, mert az 1927. évben a Központi Oltáregyesülettől rákosligeti szükségkápolnánk részére sok mindenféle felszerelést kaptunk. A szentségi Jézus fizesse meg nagy-lelkű adományukat. Most mi is dolgozunk, hogy munkáinkkal némi-

képen viszonzozzuk az adományokat s hogy a jövőben is számíthassunk segítségre, ha szükségünk lesz reá.

Teljes tisztelettel

Kardoss Béla,
az Oe. vezetője.

Pápán megalakult az Oltáregyesület. Most kaptuk az értesítést a pápai Oe. megalakulásáról, mely ott még ápr. 28-án megtörtént. Az Oltáregyletbe jelentkező hölgyek a Mária Kongregáció helyiségében jöttek össze Németh József plébános úr vezetése alatt, aki lelkes beszédben ismertette az Oe. céljait: «Jézus mindnyájunk életcélja, azért buzgókodjunk, hogy Ő minél több szívben otthon legyen. A legnagyobb kérdésre, mely Kaifás ajkáról hangzott el, mi már megtaláltuk a feletet: *Krisztust Istennek valljuk. Csoportosuljunk köréje az Oltári-szentségben, ahol legközelebb áll hozzánk.* — A szentségi Jézustól tanulhatjuk az igazi szeretetet. Ez a szeretet tünteti el a társadalmi osztályok között fennálló válaszfalakat; ez képesít arra, hogy tisztelettel tekintsünk felfelé és jóindulattal segítsünk az arra rászorulóknak. Közeledjünk Krisztushoz az Oltári-szentségben, hol táplál és engeszteli az Atyát bűneinkért a legszentebb áldozatban. Az Oe. másik célja, hogy az egyházi ruhák rendbentartásáról, illetve a *szegény templomok fölszereléséről gondoskodjék.* E két nemes cél szolgálatára megalakították az Oltáregyesületet. A megalakult egyesület egyhangúan elfogadta az elnöklő plébános által jelölt vezető-

séget. A tagok havonkénti egyórás szentségimádásra és egy meghatározott tagdíj (havi 10 fillér) fizetésére kötelezték magukat. Minden hó első vasárnapján közös szentségimádási órát tartanak a főtemplomban. Az egyesület havonta négyszer tart munkaórát a zárdában. Ezen alkalomkor néhány perces beszéd is van, amennyiben a tagok elég számosan jelennek meg. Mint minden új Oltáregyesület, úgy a pápai is öröme és reménye a Központnak. Isten bőséges áldását kérjük reá.

Budapest-Felsővízvárosból terjedelmes, több évre visszamenő, szép beszámó ót kaptunk, amelyből azt látjuk, hogy az ottani Oe. buzgón és eredményesen működik és a plébánián valósággal az egyházközség hitbuzgalmi szakosztálya hivatását tölti be, mint ahogy azt a budapesti ált. érseki helytartó úr többször is kifejezetten óhajtotta. Missiók és lelkigyakorlatok rendezésében, harangok és orgona, szobor s egyházi szerek beszerzésében és a szegények gondozásában az Oe. tagjai a legbuzgóbban közreműködtek és ezen helyi szükségletek mellett rendes tagdíjaikat és adományaikat — a szabályok szerint — a Központnak küldötték be, hogy a Központ a szegény templomokkal szemben teljesítse hivatását.

Tagdíjak és adományok beküldése. Itt a december. Mindenütt zarszámadásokat készítenek. Vegyék elő a oe.-i pénztárosok is könyveiket és készítsenek szépen kimutatva (a tagdíj, illetve adományok címén befolyt

összegeket) zárszámadást és juttasák el az Oltáregyleti Országos Központba (Budapest, IX., Üllői-út 77.), hogy a Központ a pénzt minél előbb anyagokba fektethesse be, amelyet szorgalmas és áldozatkész kezek munkája egyházi szerelv-

nyekké fog feldolgozni a munka-órakon.

Kérvények decemberben okvetlen beküldendők, mert az igényléseknek megfelelően készülnek a tárgyak. A később beérkezett kérvények nem számíthatnak kedvező elintézésre.

Készülünk elő!*

GRDEKES gondolatot vetett fel a Szívárdák nyári kongresszusa, melyet most hitbuzgalmi lapok útján beledobott a katolikus társadalomba. A katolicizmus fejlődő gyakorlati érzékét bizonyítva, a férfilelkigyakorlatok megtartásának anyagi oldalával foglalkozik.

Jövő év tavaszán ugyanis megnyílik a Jézus Szíve Lelkigyakorlatosház, melynek feladata lesz a katolikus magyar férfivilágnak lelkiképzést, lelki-megújítást nyújtani és a férfiszívek által útját törni annak, hogy Magyarország Jézus Szívének felajánlott és Jézus Szíve szellemétől életett, hittvalló országa legyen.

Hogy a férfivilág tömegesen vehessen részt a lelkigyakorlatokon, annak azonban anyagi nehézségei is lesznek. A szegényebb társadalmi osztályoknak lesznek olyan tagjai, akik havi jövedelmükből az útiköltséget és ellátási költséget nem tudják kivenni s ha a jóakarát meg is lesz, anyagi okokból nem tudnak felmenni a Lelkigyakorlatosházba.

A nyári «Szívhet» e kérdést megbeszélés tárgyává tette és a Szívárdák-Központ azt a megoldást találta alkalmasnak: vegyük rá a családokat, hogy lelkigyakorlatos családi perselyt állítsanak otthonukba. A megvalósítást idei karácsonyra tervezik. Felhívást intéznek a katolikus családokhoz, hogy az idei szentestén minden család ajándékozza meg férfitagjait egy persellyel, amelybe tehetségük szerinti összeget is belehelyezik a gyűjtés megkezdése gyanánt. Karácsonytól kezdve a férfi megtakarított pengőit vagy filléreit beleadja; a jólelkű asszony is hozzájárul a saját vagy a háztartásból megtakarított fillérekből; névnapon, születésnapon, más családi ünnepeken is az ajándékhoz szánt összeg vagy annak legalább egy része e perselybe vándorol. Így szinte észrevétlenül fog összegyűlni az az összeg, amelyből a család férfitagjai majd felmehetnek Budapestre s ott megtarthatják a párnapos lelkigyakorlatokat. Egyszerűen nemcsak lelki (embereket megnyerni rá), hanem anyagilag is *készülünk elő* a magyar Jézus Szíve Lelkigyakorlatosház nemzetmegújító munkájára.

A gondolat igazán szép és a karácsonyi Jézusnak öröme lesz benne, ha minden család karácsonyfája alatt ott találja a lelkigyakorlatosperselyt. Fogadjuk be és adjuk tovább e szép gondolatot, ezzel is előkészítve az utat a katolikus magyar férfivilág lelki megújítására és megszentelődésére.

* Az «A Szív» szerkesztőjétől kértünk fel a sorok közzétételére.

Felelős szerkesztő: dr. Mátrai Gyula. — Felelős kiadó: dr. Mészáros János.

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t. Budapest. Nyomdaigazgató: Kózl Ferenc.